

Var idi bir müəllimi-dana,
Xoşbəhan, xoşədanı nüktəsəra.
Oxudurdu nəçə nəfər ətfal,
Məktəbi olmuş idi malamal.
Dərsi-ətfalə diqqət eylərdi.
Dərsü təlimü bəhsü məşqü səbəq.
Tifl üçün nəpəsənddir əlhəq.
Təbi-ətfal ləbə maildir –
Ki, hənuz əqli qeyri-kamildir.
Oldular dərsü bəhsdən diltəng,
Etdilər ustadə hiyləvü rəng.
Məktəbə kim ki, gəldi vaxti-səhər,
Etdi rühsari-ustadə nəzər.
Dedi: - “Ey ustadi-dövrənim,
Sənə qurban ola mənim canım!
Nə səbəbdən bu gül üzün qaralıb?
Gözlərin ağı sərbəsər saralıb?
Gözün üstü şişib, olubdu qovuq,
Zahirən bu gecə dəyibdi soyuq?”
Hər bir gəldi məktəbə bu sifət
Mollanın canına salıb vəhşət.
Qüvveyi-vahimə ziyad oldu,
Mollanın rəngi xəvfdən soldu.
Var ikən əvvəli səhih bədən.
Aqibət naxoş oldu vahimədən.
Dedi molla ki, həqqi, ey ətfal
Mən bu gün xeyli olmuşam bihal.
Görünür, məndə var əlaməti-təb,
Heç söz yox, soyuq dəyibdi bu şəb.
Ürəyim eylə qusmağa qalxır,
Dəmbədəmdən qulaqlarım salxır.
Bəs gedim evdə rəxtəbə
Özümü ölməmiş, evə yetirim...
Rəxtəbə döşətdi, yatdı hərif,
Günbəgündən vücudi oldu zəif.
Yenə şagirdlər gəlib hər gün
Mollanın könlünə qoyurdu dünyən.
Hiylə ilə o firqeyi-rubah,
Ustadə baxıb çəkərdilər ah.
Biri nəgəh yalandan ağlardı,
Birisini nəşini qucaqlardı.
Mollanı tutdu aqibət vəhşət,
Dari-dünyadən eylədi rehlet.

girim,

-
1	Səbəq	– dərs.
2	Şəb	– gecə.
3	Rətxab	– yataq, yorğan-döşək.
4	Rehlət	– köçmə, ölmə.